weest kergem ja ujuw oli, sai nähtawaks, aga mis löhkend laewa kerega põhja läinud, seda ei wõinud nii ölpsalt kätte saada.

Keskommiko aeal koco minnes, leidis Hindrik kaupmehe weel sängis. Hindrik äratas teda ülesse ja läks tük aega, enne kui wõeras unepaelust peasis. Perenaine oli wärskit räimeid keskommiko suurukseks küpsetanud, mis kaupmehele wäga maitsesid. Tema rääkis sööma laual, kuda temal weel elo aeal pehmema aseme peal nii raholiko und ei ole olnud, kui minewal öösel kalamehe kõwas sängis, eina kotti peal. Siis rääkisid nemad pikemalt eile õhtosest õnnetusest, kuida üks kõrge laene ranna ligidal laewa kaljo pakko wasto löhki löönud, et wesi kolme jala kõrguselt laewa põhja tõusnud ja pumpamisest hoolimata ruttust ülekät oli wõtnud. Pikemalt rääkis kahetsedes kaupmees, mis paljo kallist wara temal laewaga ukka läinud, siiski ei kahetsenud tema nõnda kautanut wara kui wiiwitust, mis selle õnnetuse läbi sündinud. „Saaksin mina aga Helsingi linna," ütles tema: „kül sealt aurolaewaga siis edasi peaseksin."

Kalamees kostis: „Meilt maa kaudo on pik ja waewaline tee Helsingi, aga kui teie kaks penikoormad weike paatiga siit tahate minoga edasi sõuda, siis wiin teid ühte kohta, kust ölpsalt woori laewa leiate, mis teid Helsingi wiib."

Eiline mere wiletsus seisis weel wäga koledast kaupmehe meeles, sellepärast ei olnud temal imo

weike paadiga merele minna. Siiski, kui tema iljemine ukse eest oma silmaga nägi, kuida tuul waikseks jäänud ja laened merelt kadunud, ja pealegi seda kalamehelt kuulis, et nende tee enamiste kalda ligidalt käis: wõttis tema tänoga wana mehe pakomist wasto. Wana kalamees tõutas teda kolme ehk nelja tunniga senna paika wia, kus weikemad kauba laewad alati Helsingi linna edasi tagasi käiwad.

Tund aega iljemine oli kalamehe weike paat teekäigi wasto walmistatud. Kui kaupmees paati tahtis astuda, tuli jookstes üks teine reisija senna, keda eile õhto Hindrik mere ädast peastnud, ja palus alandlikult, et kalamees teda kaa seltsi wõttaks, sest et temal nii sama ruttoline asi oli Helsingi linna saada, kui kaupmehel.

„Mul on üks kõik," ütles Hindrik: „istogo üks ehk kaks paadis, sest mino õppinud käed jõuawad niisugust tühja koormat kergel kombel edasi sõuda."

„Mina olen" — ütles wõeras mees: „muidogi teie wõlgnik, sest et eile mind surmast olete peastnud, ja palun teid täna jälle armo pärast seda waewa ette wõtta, sest meri ei jätnud mulle suuremat kui need riided, mis mul seljas on, kõik muud asjad langesid laewaga merepõhja."

Hindrik Mäginik palus wõerast meest lahkelt paati astuda ja wedamise inna pärast mureta ola. „Se on meie kohus, ädalist aidata, ja seal juures ei ole õiglasel ristinimesel ial maksu ega palka tarwis."